

INDRUKKEN VAN DEN HOOFDREDACTEUR

„Aanvullend en opheffend.”

EEN GROOTSCHPE POGING OM DEN GROOTEN nood van onze dagen te bestrijden zal in ons land worden aangewend op initiatief van Prinses Juliana. Dezer dagen vond de installatie van het Crisis-Comité plaats, waarbij onze Prinses een rede heeft gehouden, die door de radio in ruimen kring is gehoord, en door de Pers, althans in hoofdgedachte, doorgegeven.

Prinses Juliana begon met de sympathieke mededeeling, dat door haar Moeder de uitvoering van dit nationaal opgezette plan aan haar was overgelaten, en dat zij het zoo zeer op prijs stelde, in dezen drukken tijd haar Moeder terzijde te mogen staan. Onze Prinses is Eere-voorzitster van het Comité,

dat bestaat uit mannen en vrouwen, wier rijke ervaring en persoonlijkheid borg is, dat allerlei belangengroepen zijn vertegenwoordigd, en die het vertrouwen wekken, dat aan den crisisnood van ons volk in al zijn lagen zal worden gedacht. Onze Koningin heeft haar groote belangstelling getoond door zich als Beschermvrouwe aan dit Comité te verbinden.

Zoo werkt hier het jongere en oudere geslacht samen aan één edel doel.

Onwillekeurig komt ons in herinnering Juliana van Stolberg, die voor de tijdelijke en geestelijke noodden van haar tijd haar leven heeft gegeven, en wij zien de nawerking in geslachten, als wij denken aan Koningin Emma, Koningin Wilhelmina, aan Prinses Juliana, — zooals Jkhr. Van Citters, Voorzitter van het groote Comité, bij de installatie er van zoo terecht tot onze Prinses heeft gezegd: „De Oranje-aanleg leeft in u voort, om in voor- en tegenspoed één te willen zijn met heel het volk!”

Doel van het Crisis-Comité is: te komen tot verzachting van leed; tot leniging van nood van diegenen, die het hardst getroffen worden doordat het noodigste dreigt te gaan ontbreken om in de onmisbare behoeften voor zichzelf en het gezin te voorzien. Een werkcomité zal daartoe worden samengesteld, waaromheen gegroepeerd personen, die, met de locale toestanden bekend, van adviezen kunnen dienen. Het Paleis op de Kneuterdijk zal de noodige lokaliteiten voor het bureau van het Comité afstaan. En natuurlijk zal er mee worden gerekend, dat de uitgaven tot het uiterst noodzakelijke beperkt blijven, om met 'toog op de noodden, die gelienigd moeten worden, zooveel mogelijk het bijeengebrachte tot het volle pond aan te wenden voor steunverleening.

Aan alle Nederlanders, die iets missen kunnen in dezen crisistijd, nu de verantwoordelijke, maar ook aangename taak, mede te werken aan dit prachtige doel: geldelijke steun te geven! — Jkhr. Van Citters heeft opgemerkt, dat, als van de acht miljoen inwoners van Nederland er twee miljoen worden afgetrokken, die absoluut niets kunnen bijdragen, toch zeker zes miljoen overblijven, die dooreengenomen één cent per week zouden kunnen besparen. Dit alleen zou reeds een bedrag van zestigduizend gulden per week uitmaken. Als men ziet, hoeveel er dagelijks voor vermaak en genot wordt uitgegeven in ons land, is het toch zeker niet te veel gevraagd, als minstens een dergelijk klein bedrag, als hier

voren genoemd, wordt weggelegd om anderer nood te lenigen.

Laat echter het geven geen dwang zijn, maar voortkomen uit medegevoel, naastenliefde en Christenplicht. En ook als gevolg van het besef, dat het een nationaal belang is, wanneer ons volk als geheel genomen zoo ongerept mogelijk door de crisis wordt heengehopen. Laat de vreugde van geven en ontvangen rijkelijk worden gesmaakt, en moge dan — zooals Jkhr. Van Citters zijn rede zoo schoon eindigde — God op dit werk Zijn onmisbaren zegen schenken, Zijn Geest allen leiden, en het werk voleindigd worden Gods naam ter eer!

Aanvullend en opheffend.

In de toespraak van den Voorzitter werd er op gewezen, dat dit werk het best kan worden gekarakteriseerd door deze twee woorden.

Aanvullend in den zin van te helpen, waar reeds geholpen wordt, maar waar toch nog behoefte is aan steun; opheffend, waar het betreft hen, die tot dusver zichzelf konden helpen, maar die thans machteloos zijn om in het noodige te voorzien.

Opheffend echter ook nog op andere wijze!

Het heeft ons namelijk getroffen, dat Prinses Juliana niet alleen medegevoel heeft met de lichamelijke noodden, niet slechts barmhartigheid wil bewijzen, maar dat zij ook moreelen steun noodzakelijk en gewenscht acht, en daarvoor een warm kloppend hart blijkt te hebben. En het heeft ons vooral goed gedaan, dat onze jonge Prinses zoo meeleeft met de jongeren. Zij heeft toch gezegd: „Wij beleven thans een periode ook van moreele druk.... Het blijkt velen in onze dagen haast niet meer doenlijk, misschien in de eerste plaats den jongeren, hun tijd te besteden op een manier, welke hunner waardig is. Ook hieraan moet tegemoet worden gekomen, en mogen dan in de toekomst de vruchten daarvan geplukt worden!”

DE OPGAANDE LIJN

9) DOOR J. SMELIK

De zaak gaat om een hevige ruzie, een burenruzie, tusschen Hartwigsen en Weller; de laatste zou Diet belasterd hebben, dat ze verkeerden omgang had met haar neef, die daar in huis is. En Elzinga is de overbuurman, die Weller steunt; de vrouwen zijn nichten....

Ik tracht de zaak zoo onpartijdig-mogelijk te leiden, laat streng eerst de „aanklagers” uitspreken, en dan de andere partij. Bij elke interruptie valt fel en nijdig de hamer. Ik voel, dat mijn gezicht gloeit; trouwens bijna alle hoofden zijn warm.

Op één oogenblik springt Hartwigsen, die een driftig man is, purperrood op, als Weller met zijn scherpe kraakstem iets bijzonder-hatelijks beweert, maar Vetter, die naast hem zit, wenkt hem kalm weer tot zitten.

Als Hartwigsen spreekt, struikelt hij voortdurend over zijn woorden, hij hakkelt af en toe en hij spreekt lang.

De zaak zit in de war als een hopeloos-doorengestengeld kluwen.

Hartwigsen beschuldigt de andere partij van laster, en ontkent, met zijn dochter en zijn neef, wat hun ten laste wordt gelegd. En Weller met de zijnen houden stijf en strak vol, dat het wàar is, van Diet en Dolk; ontkennen de beschuldiging van laster, en maken de Hartwigsen-partij uit voor huichelaars, die, terwijl de zaak aan den gang was, nóg ten Avondmaal dorsten.

En het heele geval in een cocon van data en feiten, waarbij ze elkaar weer tegenspreken; één oogenblik zelfs Weller en Elzinga, om wanhopig te worden. Ik kijk den scriba aan: hoe moet die hier notulen van houden?! Maar meester Raaman zit kalm in zijn aantekenschrift figuurtjes te teekenen, 't lijkt, of hij er niet bij hoort, maar ik ken hem al wel zoover, dat 'k weet: hij luistert met alle aandacht.